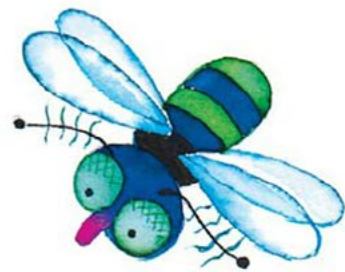

Josef Kožíšek

Dětem

Ilustrovala Marie Tichá

ALBATROS

Dětem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Kožíšek
Dětem – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ALBATROS

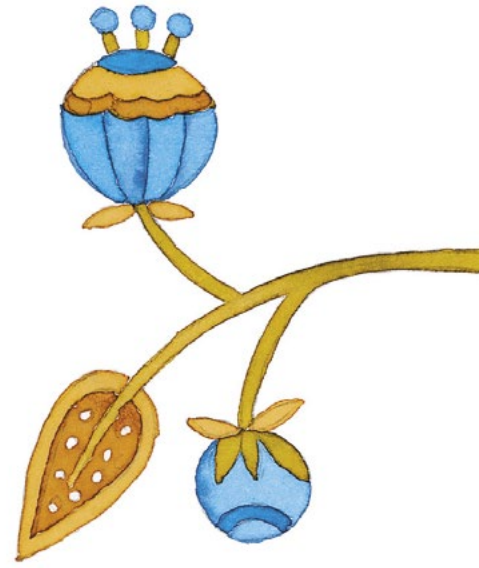
Josef Kožíšek

Dětem

Ilustrovala Marie Tichá

ALBATROS

Otloukej se...

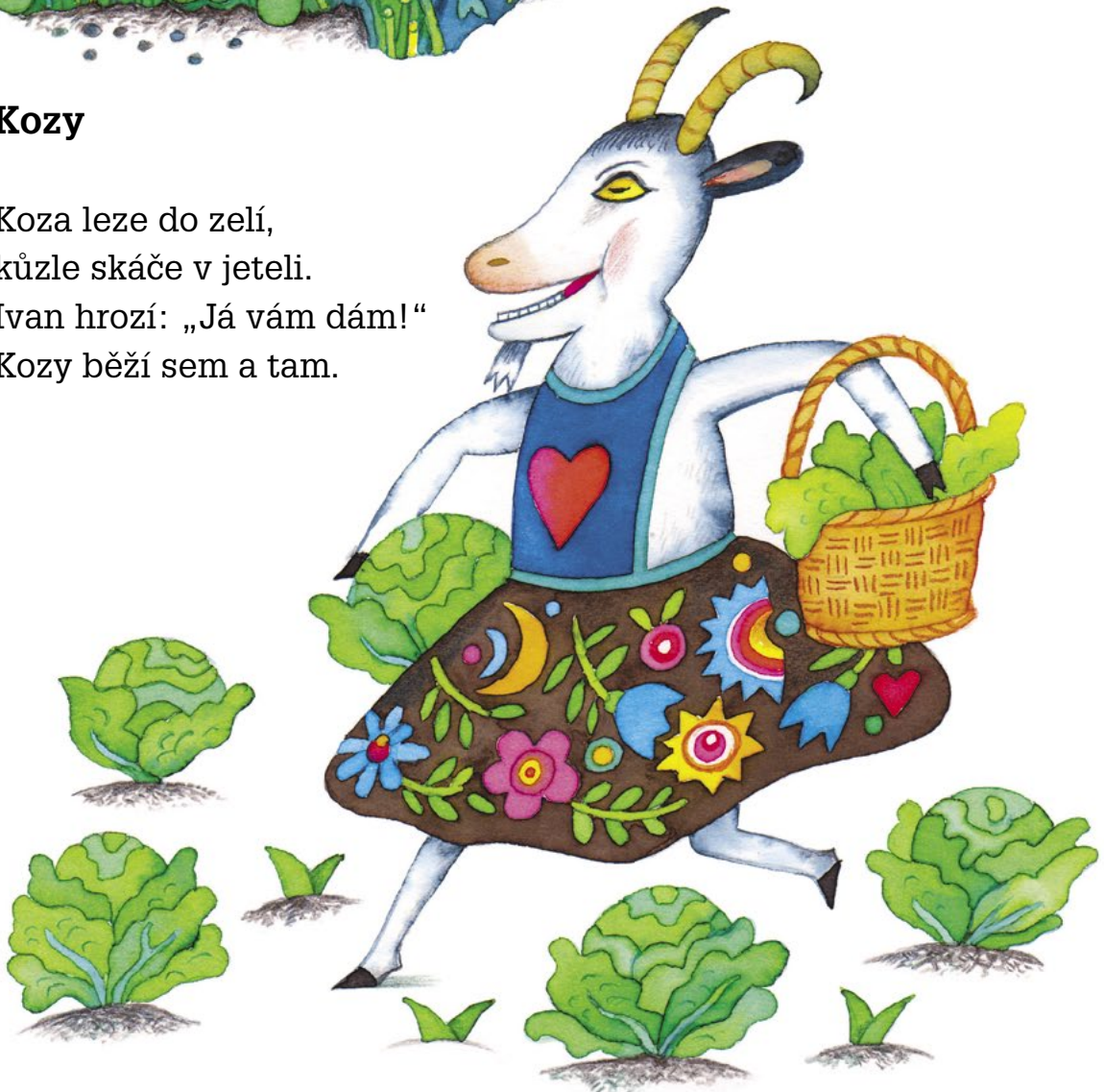
Vstávej, vstávej, píšťaličko,
spala jsi už dost,
koho potkáš na tom světě,
hraj mu pro radost.
Potkala jsem slepičku,
podala mi růžičku,
pan kohoutek zlatý proutek
za veselou písničku.

Kozy

Koza leze do zelí,
kůzle skáče v jeteli.
Ivan hrozí: „Já vám dám!“
Kozy běží sem a tam.

Ušák

Ušáku můj,
pěkně mi stůj!
Počkej tu u vrátek,
přinesu salátek,
ten bude tvůj.

Náš kocourek

Náš kocourek bělovousek –
je ho ještě malý kousek,
ale práci všude shání
od rána až do klekání.

Venku leze po jabloni,
doma zase klubko honí,
u stodůlky loví klásek,
pak se chytá za ocásek.

Jde-li moucha po výsluní,
náš kocourek hned je u ní.
A kde pavouk nitky souká,
kocourek se aspoň kouká.

Pohne-li se kvítek bledý,
kocourek jde na výzvědy
a tu září rosných kapek
rád by lapil do svých tlapek.

Na slunci i na podstřeší
celý den ho něco těší,
po práci a po robotě
tiše spinká v staré botě.

Kuřátka

Seděla za vrátky
slepička s kuřátky.
„Slepičko, maticko,
povídej pohádky.“

„Jednou byl, dětičky,
v poli klas pšeničky.“
Kuřátka: „Hihihi!“,
smějou se šelmičky.

„Byl jeden chlapeček,
zobat šel zrneček.“

Kuřátka: „Hihihi,
to snad byl vrabeček.“

„Letěli sokoli,
chytli ho na poli.“
Kuřátka honem se
pod křídla batolí!

Papírové zuby

Vyletěl si pyšný drak,
vyletěl až do oblak,
zvysoka se dívá na svět,
strašil by a neví jak!

Rozhlíží se do všech stran,
potom hrozí hejnu vran,
ale vrány se mu smály,
že je ještě malý pán!

Do šíře i do dáli
nikde se ho nebáli.
A ty zuby papírové?
Všichni se jim vysmáli.

Na máku

Na poli zrály makovice. Jednou přišel tatínek z pole a řekl: „Někdo nám chodí na mák. Vítek musí hlídat.“

Vítek si vzal psa a šli. Ale na poli neviděli ani živé duše. Sedli si tedy u cesty pod šípkový keř. Položili se do chládku a čekali na zloděje.

Za chvíli bylo slyšet, že v máku něco šustí. Ve Vítkovi se zatajil dech. Srdce mu tlouklo jako zvonek. Pes Ořech nastavil uši a poslouchal.

Po chvíli se Vítek podíval keřem, co dělají zloději. O jé! Každý seděl na suché lodyze až pod makovicí. Nohama se držel a zobákem bušil do makovice. Když vydlabal díru, vysypala se z ní namodralá zrnka. Zloděj otevřel zobák dokořán a mák mu do něho padal jako do mlýnku.

„I vy taškáři,“ vyskočil Vítek a hrozil na vrabce: „Chyt si je, Ořechu, chyt!“

Ale vrabci na Ořecha nečekali. Udělali frnk!, a letěli jinam.

